

Arrest

nr. 122 352 van 11 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 december 2012 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster wordt op 5 maart 2009 in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving als werknemer.

1.2. Op 16 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoekster dient op 3 januari 2012 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende. Op 20 september 2012 wordt verzoekster in het bezit gesteld van de E-kaart.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 6 december 2012 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 21 december 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis (mevrouw) en 42 quater (kind) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [...], Nationaliteit: Spanje, [...].

+ kind: [...] (nationaliteit: Algerije)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 03/01/2012 en verkreeg de E-kaart op 20/09/2012.

Uit nazicht van de RSZ-databank (dimona) op 06/12/2012 blijkt dat betrokkene sinds 02/05/2012 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980.

Voor zover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon in derde categorie als persoon met gezinslast. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980).

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

In belang van het minderjarig kind en gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de moeder, dient ook het verblijf van het kind zelf te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42 quater §1,1° van de wet van 15.12.1980.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verweerder op 25 februari 2013 in kennis werd gesteld van het beroep ingediend door verzoekster. Per bode legde hij vervolgens een nota met opmerkingen neer op 6 maart 2013. Daar de nota met opmerkingen van verweerder niet werd ingediend binnen de termijn van acht dagen die is vastgesteld in artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dient deze nota overeenkomstig artikel 39/59, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet ambtshalve uit de debatten te worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40, § 4, (eerste lid), 1°, 42bis, § 1, 42ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de (materiële) motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

[...]

Artikel 40 §4, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarden vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;..."

De verzoekster heeft op basis van tewerkstelling een verblijf van meer dan drie maanden verkregen.

In periodes van tijdelijke werkloosheid heeft de verzoekster de hoedanigheid van werkzoekende, zoals in de wet omschreven, aangezien zij telkens op een actieve manier werk zocht en een reële kans maakte om te worden aangesteld.

De verzoekster werd op meerdere tijdstippen tewerkgesteld (zie punt 3), doch buiten haar wil werd zij werkloos.

De verzoekster doet inspanningen om tewerk gesteld te worden.

Tegenover de steun die zij van het O.C.M.W. heeft ontvangen, staat een tewerkstelling.

- *Dat de verzoekster via het O.C.M.W. wordt tewerkgesteld, doet geen afbreuk aan het feit dat zij effectief tewerkgesteld werd en een bijdrage leverde tot de Belgische economie.*
- *Het feit dat zij op heden een opleiding volgt teneinde haar tewerkstelling te vergroten, getuigt eveneens van haar wil om een vaste arbeidsbetrekking te bemachtigen.*

[...]

Artikel 42bis §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, §4, en de in artikel 40bis, §4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40 §4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Indien een Unieburger een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, KAN een einde worden gesteld aan zijn verblijfsrecht.

Er dient opgemerkt te worden dat er slechts een mogelijkheid is om het verblijfsrecht te beëindigen, doch geen wettelijke verplichting.

- *Aangezien het krijgen van financiële steun van het O.C.M.W. niet automatisch leidt tot de beëindiging van het verblijfsrecht, dient de Dienst Vreemdelingenzaken bijzonder te motiveren waarom het precies in casu wel over gaat tot beëindiging.*
- *Bovendien dient aangetoond te worden dat de belasting voor het sociale bijstandstelsel onredelijk is.*

Teneinde te oordelen omtrent de vraag of de belasting voor het sociale biistandsstelsel van de verzoekster al dan niet onredelijk is, dien de persoonlijke situatie van de verzoekster in overweging genomen te worden.

In casu is dit niet gebeurd.

- *De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de belasting voor het sociale bijstandstelsel onredelijk is, doch motiveert niet waarom.*
- *De Dienst Vreemdelingenzaken argumenteert slechts dat de verzoekster steun krijgt van het O.C.M.W., maar er gebeurt geen enkele afweging op het niveau van redelijkheid.*
- *Zoals reeds gesteld, financiële steun krijgen van het O.C.M.W. maakt immers niet automatisch een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel uit.*

De persoonlijke situatie van de verzoekster dient in overweging genomen te worden en er dient omzichtig mee omgesprongen te worden.

- *De verzoekster heeft immers een minderjarig kind dewelke zij dient te onderhouden.*
- *De financiële steun die verstrekt werd aan de verzoekster was bovendien slechts tijdelijk én tegenover de financiële steun stond een effectieve tewerkstelling onder artikel 60 O.C.W.M.W.-Wet.*

[...]

De bestreden beslissing heeft eveneens tot gevolg dat [...], de dochter van de verzoekster, het grondgebied dient te verlaten.

Artikel 42ter §1, lid 3 Vreemdelingenwet klinkt als volgt:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

In de bestreden beslissing wordt gesteld:

"In het belang van het minderjarig kind en gezin de intrekking van de verklaring van inschrijving van de moeder, dient ook het verblijf van het kind zelf te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42 quater §1,1 ° van de wet van 15.12.1980."

- *Bezwaarlijk kan aangenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken in het belang van het minderjarig kind heeft gehandeld.*

De Dienst Vreemdelingenzaken negeert immers dat de vader van het kind, de heer [...], onbeperkt verblijfsrecht heeft in België.

- *De verzoekster heeft tot op heden een relatie met de heer [...]. De verzoekster, [...] en de heer [...] vormen een ware gezinscel.*

Het kind heeft haar beide ouders nodig.

Het is belangrijk voor kinderen om op te groeien in een stabiele leefomgeving in de nabijheid van beide ouders.

Minstens heeft de Dienst Vreemdelingenzaken in casu de formele motiveringsplicht geschonden door de gezinssituatie van de verzoekster te negeren, door niet alle concrete elementen eigen aan het dossier te beoordelen.

[...]

Verdragsrechtelijke bepalingen zoals artikel 8 E.V.R.M. als artikels 3 en 9 Kinderrechtenverdrag werden geschonden.

a)

Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekster woont samen met haar partner [...]. De verzoekster vormt aldus onbetwistbaar een ware gezinscel met haar partner en hun dochter.

Voor wat betreft de vraag of een inmenging in het recht op familie- en gezinsleven gerechtvaardigd is, is het belangrijk te bepalen of het in casu gaat om een eerste toelating dan wel een vraag tot voortgezet verblijf.

Er dient vastgesteld te worden dat de weigering in feite een weigering van een voortgezet verblijf uitmaakt. De verzoekster verblijft reeds sinds begin 2009 in België en in haar periode van verblijf alhier werd aan de verzoekster reeds meerdere keren recht op tijdelijk verblijf toegekend, waardoor aan de verzoekster de kans werd gegeven haar (gezins)leven alhier uit te bouwen.

De verzoekster kreeg de mogelijkheid haar gezinsleven uit te bouwen, doch krijgt uiteindelijk te horen dat zij haar gezinsleven dient stop te zetten.

Aangezien de inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familielevens niet gerechtvaardigd is, is artikel 8 E.V.R.M. wel degelijk geschonden.

Er dient toegevoegd te worden dat, gelet op het feit dat de partner van de verzoekster, de heer [...], onbepaald verblijfsrecht heeft in België, van hem niet kan verwacht worden naar Spanje te verhuizen teneinde aldaar zijn recht op gezinsleven uit te oefenen. De heer [...] heeft de Algerijnse nationaliteit en heeft geen verblijfsrecht in Spanje.

b)

Voor wat betreft de dreigende schending van het kinderrechtenverdrag dient gewezen te worden op artikel 3 en artikel 9 van het voornoemde verdrag.

Overeenkomstig artikel 3 dienen bij de beslissingen van de bestuurlijke overheden de belangen van het kind de eerste overweging te vormen.

Overeenkomstig artikel 9 mogen kinderen niet gescheiden worden van hun ouders, tenzij dit in het belang van het kind zou zijn.

In de bestreden beslissing wordt wel verwezen naar 'het belang van het kind', maar er kan bezwaarlijk aangenomen worden dat de beslissing werd genomen in het belang van het kind aangezien, zoals

eerder reeds werd gesteld, genegeerd wordt dat de vader van het kind alhier onbeperkt verblijfsrecht heeft en in de onmogelijkheid is om naar Spanje te verhuizen, aangezien hij aldaar geen verblijfsrecht heeft.

[...]

Uit voorgaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele rekening heeft gehouden met de persoonlijke gezinssituatie van de verzoekster bij het nemen van de bestreden beslissing.

Nochtans wordt de Dienst vreemdelingenzaken bij wet de verplichting opgelegd om met deze elementen rekening te houden.

Uiteraard kan de verzoekster niet akkoord gaan met deze falende motivering.”

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekster betoogt dat in de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden ten onrechte niet wordt gemotiveerd waarom zij een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Zij geeft aan dat het verblijfsrecht niet louter kan worden beëindigd omdat zij financiële steun van het OCMW geniet. De Raad merkt in dit verband allereerst op dat het motief dat verzoekster een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel een tweede, overtollig motief betreft van de betreffende beslissing, zodat verzoeksters betoog op dit punt niet kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing. Hierop wordt bij de bespreking van de materiële motiveringsplicht verder ingegaan. Daarnaast dringt de vaststelling zich op dat verweerder geenszins het verblijfsrecht beëindigde louter op basis van de vaststelling dat verzoekster financiële steun van het OCMW geniet en dat hij motiveerde dat verzoekster nog voor zij de E-kaart als werknemer/werkzoekende verkreeg een laatste keer was tewerkgesteld, dat zij geen reële kans op tewerkstelling in België heeft en dat zij volledig is aangewezen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud van haar gezin te voorzien. Aldus kan wel degelijk worden aangenomen dat verweerder aangeeft op welke gronden hij van oordeel is dat verzoekster een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel. Er blijkt ook niet dat *in casu* deze motivering niet afdoende is in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat er *in casu* sprake is van een specifiek aspect betreffende haar concrete situatie dat van invloed kan zijn op de beoordeling of er sprake is van een onredelijke belasting van het sociale bijstandsstelsel en die een bijkomende motivering vereiste.

Verzoekster betoogt verder dat de formele motiveringsplicht is geschonden waar verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen in zoverre deze betrekking hebben op haar kind "*de gezinssituatie [...] negeert*". Hierbij doelt zij op het gegeven dat de vader van het kind in België gemachtigd is tot een onbeperkt verblijf en er sprake is van een gezinscel. In dit verband wijst zij ook op het bepaalde in artikel 42ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet dat bij de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht rekening dient te worden gehouden met onder meer de gezinssituatie. Daargelaten de vraag of voormelde bepaling enige formele motiveringsplicht oplegt, merkt de Raad op dat noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken blijkt dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen sprake was van enige effectieve gezinsband tussen het kind en de persoon die dit kind heeft erkend. Verzoekster legt thans enkel stukken voor dat zij in de periode van 9 oktober 2010 tot 11 december 2010 samenwoonde met de betreffende persoon, deze op 9 oktober 2010 overging tot de erkenning voor de geboorte van het kind en vervolgens op 20 december 2010 aangifte deed van de geboorte van het kind op 14

december 2010. Recentere stukken liggen niet voor en op basis van voormelde voorgelegde stukken kan geen effectieve band tussen het kind en de vader sinds de geboorte worden vastgesteld. Evenmin blijkt een actuele gezinsband tussen verzoekster en deze man. Gelet hetgeen voorafgaat, kan *in casu* niet worden vastgesteld dat een formele motivering in de bestreden beslissingen zich opdroeg over de aanwezigheid in België van de vader van het kind.

Verzoeksters betoog komt er voor het overige in wezen op neer dat zij stelt dat verweerder ten onrechte is overgegaan tot het nemen van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. De naleving van de formele motiveringsplicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond

3.2.2. Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is zijn beoordeling van de zaak in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verweerder gaat over tot de beëindiging van verzoeksters recht op verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Een eerste motief in de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden betreft het motief dat verzoekster niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet bedoelde verblijfsvoorwaarden.

In de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden stelt verweerder hiertoe allereerst vast dat verzoekster de E-kaart verkreeg als werknemer of werkzoekende op 20

september 2012, doch sinds 2 mei 2012 niet meer tewerkgesteld was. Hij motiveert dat verzoekster overeenkomstig artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet nog zes maanden nadat zij onvrijwillig werkloos werd haar statuut van werknemer kon behouden, doch dat deze termijn ruimschoots is overschreden en verzoekster niet langer als werknemer wordt beschouwd.

Verzoekster wijst op het gegeven dat tegenover de steun die zij ontving van het OCMW een tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: de wet van 8 juli 1976) stond en stelt dat zij aldus wel degelijk effectief was tewerkgesteld en een bijdrage leverde tot de Belgische economie.

De Raad merkt evenwel op dat op grond van de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster op enig ogenblik was tewerkgesteld in het kader van artikel 60, § 7 van de wet van 8 juli 1976. Ook uit de stukken zoals door verzoekster bijgebracht in het kader van huidig beroep blijkt zulks niet. Er blijkt dan ook niet dat voormeld betoog van verzoekster dienstig is in het kader van huidig beroep.

Ten overvloede merkt de Raad verder op dat, indien alsnog een dergelijke tewerkstelling zou hebben plaatsgevonden, niet kan worden vastgesteld dat verweerder gelet op deze *'tewerkstelling'* verzoekster ten onrechte niet langer beschouwt als werknemer in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Uit gevestigde rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat het begrip "*werknemer*" ruim moet worden uitgelegd, met name als "*iemand [die] gedurende een bepaalde tijd voor een ander en onder diens gezag prestaties levert en als tegenprestatie een vergoeding ontvangt*" (zie K. LENAERTS, *Europees Recht*, Antwerpen - Cambridge, Intersentia, 2011, 164). Het Hof van Justitie benadrukte daarbij evenwel dat het vrij verkeer slechts geldt voor het verrichten van reële en daadwerkelijke arbeid en enkel wordt gewaarborgd aan personen die een werkzaamheid van economische aard verrichten of wensen te verrichten (HvJ 23 maart 1982, C-53/81, *D.M. Levin t. staatssecretaris van justitie*, punt 17).

De Raad stelt vast dat de werkzaamheid in het kader van artikel 60 van de wet van 8 juli 1976 niet als een reële en daadwerkelijke arbeid met economische waarde kan worden beschouwd wanneer zij enkel een middel is ter revalidatie of wederopneming van de betrokkenen in het arbeidsproces en wanneer de betaalde arbeid tot doel heeft het hun mogelijk te maken om na een kortere of langere tijd weer gewone arbeid te vinden of te worden toegelaten tot de sociale zekerheidsstelsels (waaronder het stelsel van de werkloosheidsuitkeringen). Een artikel 60-tewerkstelling dient te worden beschouwd als een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) waarvan het doel er in bestaat om iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Uit de wet van 8 juli 1976 blijkt dat de betrokken arbeidsplaatsen uitsluitend bestemd zijn voor personen die niet op de reguliere arbeidsmarkt terecht kunnen bij gebrek aan de juiste diploma's, werkattitude en werkervaring. Deze sociale tewerkstelling is bedoeld voor personen die het bewijs moeten leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of voor personen teneinde hun werkervaring en arbeidsgeschiktheid te behouden of te bevorderen. De sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven. De betrokken werkzaamheid wordt verricht in het kader van de door de OCMW's uitsluitend daartoe georganiseerde werkverbanden of partnerschappen. De persoon wordt tijdens zijn sociale tewerkstelling gefinancierd vanuit het sociale bijstandsstelsel en valt aldus ten laste van de sociale bijstand gedurende deze tewerkstelling.

Naar analogie met het arrest *Bettray* van het Hof van Justitie (C-344/87 van 31 mei 1989) dient de Raad te besluiten dat een persoon die als Unieburger een arbeidsovereenkomst in het kader van artikel 60 van de wet van 8 juli 1976 had afgesloten waarbij de verrichte werkzaamheden enkel een middel zijn ter revalidatie of wederopneming in het arbeidsproces en het sociaal zekerheidsstelsel, niet enkel uit dien hoofde kan worden erkend als werknemer in de zin van het Unierecht.

Verweerder oordeelt verder dat verzoekster evenmin haar verblijfsrecht als werkzoekende kan behouden. Hiertoe stelt hij dat niet blijkt dat zij een reële kans op tewerkstelling heeft op de Belgische arbeidsmarkt. Hij betoogt dat indien dit wel het geval zou zijn, mag worden verwacht dat verzoekster reeds aan de slag zou zijn geweest.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met deze beoordeling. Zij geeft allereerst aan dat zij in periodes van tijdelijke werkloosheid als werkzoekende moet worden beschouwd, nu zij telkens op een actieve manier werk zocht en een reële kans maakte om te worden tewerkgesteld. De vaststelling dringt zich evenwel op dat zij haar betoog niet betreft op de motivering dat verzoekster reeds langer dan zes maanden niet is tewerkgesteld. Er dient verder te worden benadrukt dat in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, wat werkzoekenden betreft, is voorzien in twee cumulatieve voorwaarden. De vreemdeling die meent als werkzoekende een verblijfsrecht uit voormelde wetsbepaling te kunnen putten, moet zowel aantonen dat hij “werk zoekt” als dat hij een “reële kans maakt om te worden aangesteld”. *In casu* betwist verweerder als dusdanig niet dat verzoekster werk zou zoeken, doch wel dat zij een reële kans maakt om te worden aangesteld. Door aan te geven dat zij wel degelijk een reële kans op tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt zou hebben, toont verzoekster het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van de gegeven motivering niet aan. Zij geeft nog aan dat zij op heden een opleiding volgt teneinde haar kans op tewerkstelling te vergroten, doch dit betoog is niet van aard dat zij hiermee de motivering in de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden weerlegt. Het gegeven dat zij thans bijkomende opleidingen volgt om haar kansen op tewerkstelling te vergroten, lijkt eerder te bevestigen dat haar thans reeds verworven kwalificaties ontoereikend zijn. In de mate dat verzoekster in dit verband verder verwijst naar haar tewerkstelling op basis van artikel 60 van de wet van 8 juli 1976, merkt de Raad op dat enerzijds deze tewerkstelling niet is aangetoond en anderzijds een artikel 60-tewerkstelling uitsluitend bestemd is voor personen die niet op de reguliere arbeidsmarkt terecht kunnen bij gebrek aan de juiste diploma's, werkattitude en werkervaring. Hiermee is niet gezegd dat deze personen op termijn niet opnieuw terecht kunnen op de reguliere arbeidsmarkt, doch op dit ogenblik hiertoe ondersteuning behoeven. Ook deze verwijzing vermag derhalve geen afbreuk te doen aan de motivering van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht.

Ten slotte geeft verweerder aan dat verzoekster evenmin voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Hij stelde hiertoe vast dat verzoekster beroep doet op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud van haar gezin te voorzien. Verweerder motiveerde dat aldus de bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid, hetgeen niet in overeenstemming is met de voorwaarden voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist deze beoordeling niet.

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat verweerder zich heeft gesteund op onjuiste gegevens of kennelijk onredelijke handelende waar hij vaststelde dat verzoekster niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden voorzien in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden aangenomen dat deze motivering reeds volstaat als grondslag om met toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht te beëindigen. In zoverre verzoekster aangeeft dat voormelde bepaling voorziet in een mogelijkheid, doch geen verplichting om het verblijfsrecht te beëindigen, merkt de Raad op dat zij aldus nog niet aantoonde dat verweerder foutief of kennelijk onredelijk handelde waar hij *in casu* gebruik maakte van de voorziene mogelijkheid om over te gaan tot een beëindiging van het verblijfsrecht.

De Raad stelt vast dat verzoekster ook nog kritiek uit op het gestelde in de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel, doch deze kritiek is gericht tegen een overtollig motief dat is opgenomen in deze beslissing. De kritiek gericht tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van een beslissing. Zo wijst de Raad erop dat niet blijkt – gelet op het gestelde in artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de *in casu* betreden beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden – dat de vaststelling dat verzoeker niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden *in casu* niet zou volstaan als redengeving om het verblijfsrecht van meer dan drie maanden te beëindigen. Verzoekster verbleef immers in het Rijk voor een duur van meer dan drie maanden als werknemer of werkzoekende. De voorziene beëindigingsgrond in voormelde wetsbepaling in geval de burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel geldt enkel voor de burger van de Unie die in het Rijk verblijft als beschikker over voldoende bestaansmiddelen of als student. Er blijkt niet dat deze geldt voor de burger van de Unie die als werknemer of werkzoekende de verklaring van inschrijving verkreeg, doch waarvan nadien wordt vastgesteld dat deze niet langer als dusdanig kan worden beschouwd en enkel nog beschikt over inkomsten die worden verkregen uit de sociale bijstand.

Louter ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekster ook geen concrete elementen aanbrengt die van aard zijn aan te tonen dat verweerder foutief of kennelijk onredelijk handelde door te stellen dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. Zij stelt dat haar persoonlijke situatie niet in overweging is genomen, doch uit de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht blijkt dat verweerder de hem gekende elementen vervat in het administratief dossier heeft betrokken bij zijn beslissing en verzoekster maakt niet aannemelijk welke elementen die haar situatie kenmerken alsnog ten onrechte niet werden betrokken bij de besluitvorming. Het enkele gegeven dat verzoekster een minderjarig kind heeft waarvoor zij de zorg draagt, kan in dit verband niet volstaan. Ook het gegeven dat de steun van het OCMW slechts tijdelijk was en hier een effectieve tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de wet van 8 juli 1976 tegenover stond, hetgeen niet *in concreto* wordt aangetoond door verzoekster, is op zich niet van aard aan te tonen dat er concrete redenen waren die er zich tegen konden verzetten dat werd geoordeeld dat verzoekster een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. Verzoekster blijft zo zelf volledig in gebreke te duiden om welke redenen zij een beroep diende te doen op steunverlening van het OCMW en maakt ook niet aannemelijk dat zij thans wel opnieuw in het levensonderhoud van haar en haar kind kan voorzien. Er blijkt niet dat het gegeven dat zij een kind ten laste heeft op zich haar verhindert in het levensonderhoud van haar en haar kind te voorzien.

Verzoekster roept verder nog de schending in van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet, bepaling op grond waarvan het verblijfsrecht van haar minderjarige kind tevens wordt beëindigd. De vaststelling dringt zich evenwel op dat niet blijkt welk belang verzoekster heeft bij dit onderdeel van het middel, nu zij huidig voorliggend beroep enkel in eigen naam heeft ingesteld, doch niet mede in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kind. Ten overvloede merkt de Raad daarnaast op dat verzoekster in wezen betoogt dat verweerder niet in het belang van de minderjarige heeft gehandeld en ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat de vader van het kind een onbeperkt verblijfsrecht heeft in België. Zij wijst op het belang voor kinderen om op te groeien in een stabiele leefomgeving in de nabijheid van beide ouders. Zoals reeds vastgesteld, blijkt evenwel noch uit het administratief dossier noch uit de door verzoekster bij haar verzoekschrift aangebrachte stukken dat er sprake is van enige effectieve band tussen het kind en diens vader. Zelfs al wordt de band tussen een kind en diens ouders in beginsel vermoed, ligt ter zake geen enkel stuk voor waaruit ook maar de minste concrete band tussen het kind en de vader blijkt. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat met deze band tussen het kind en diens vader ten onrechte geen rekening is gehouden of dat het als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd waar verweerder oordeelt dat het in het belang is van het minderjarige kind dat het (verblijfsrechtelijk) diens moeder volgt, waarvan het niet is betwist dat deze de zorg en opvoeding van de minderjarige op zich neemt.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40, 42bis of 42ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster tevens geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.5. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskend werd.

3.2.6. Verzoekster beroept zich verder op "*de algemene rechtsbeginselen*". Zij blijft evenwel in gebreke het concrete algemene rechtsbeginsel te duiden dat zij geschonden acht, laat staan dat zij toelicht op welke wijze dit algemene rechtsbeginsel dan wel geschonden zou zijn. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

3.2.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster wijst op een gezinsleven tussen haarzelf, haar minderjarig kind en de vader van dit kind.

Wat het gezinsleven van verzoekster met haar kind betreft, merkt de Raad op dat de bestreden beslissingen niet tot doel of gevolg hebben dat zij van elkaar zullen worden gescheiden. Er blijkt aldus niet dat enige niet-eeerbiediging van het recht op gezinsleven kan worden toegerekend aan verweerder of dat er sprake zou zijn van een inmenging in het gezinsleven. Het EVRM omvat immers geen recht voor een gezin om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen).

Wat het gezinsleven met de vader van het kind betreft, dient te worden benadrukt dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht dient te zijn (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Bij gebreke aan enig concreet gegeven of stuk in deze zin, kan de hechtheid van de gezinsband *in casu* niet worden vastgesteld. Specifiek wat de ingeroepen band tussen het kind en diens vader betreft, merkt de Raad op dat – niettegenstaande de band tussen vader en kind in beginsel wordt vermoed – *in casu* de vaststelling zich opdringt dat sinds de geboorte van het kind enkel blijkt dat dit kind werd erkend door de betreffende Algerijnse onderdaan die gemachtigd is tot een verblijf in België. Enige concrete band blijkt op geen enkele wijze. Zo blijkt zelfs niet dat de vader sinds de geboorte van het kind nog samenwoonde met verzoekster en het kind. Ondanks voormeld vermoeden, kan *in casu* een effectief gezinsleven tussen het kind en de vader derhalve evenmin worden aangenomen.

Zelfs indien alsnog een gezinsleven met de vader van het kind dient te worden aangenomen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoonbaar dat verweerder een op hem uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting zou miskennen of dat de bestreden beslissing een niet-gerechtigde inmenging uitmaakt in dit eventuele gezinsleven. Verzoekster betoogt zo weliswaar dat haar partner hier gemachtigd is tot een verblijf, geen verblijfsrecht heeft in Spanje en de Algerijnse nationaliteit heeft, doch het enkele gegeven dat hij actueel geen verblijfsrecht heeft in Spanje volstaat nog niet opdat hij als partner van een Spaans onderdaan die bovendien in het kader van het vrij verkeer van personen in België verbleef geen verblijfsrecht kan bekomen in Spanje. Verder worden ook geen hinderpalen aangevoerd om het gezinsleven verder te zetten in Algerije, zijnde het land van nationaliteit van de partner en het kind. Er blijkt aldus niet dat het gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn en dat er ernstige redenen zijn die het gezin verhinderen een gezinsleven in het land van herkomst of elders op te bouwen (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 3291(c)). De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

In deze omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

3.2.8. Verzoekster beroept zich verder op een schending van de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag. Deze bepalingen volstaan, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf evenwel niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754). Ten overvloede stelt de Raad verder dat, nu op grond van de stukken die voorliggen geen enkele band blijkt tussen het kind en de vader – buiten het gegeven van de erkenning – laat staan ernstige hinderpalen opdat de vader alsnog verzoekster en het kind volgt, niet kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen strijdig zijn met de belangen van het kind en enige schending van deze artikelen door de bestreden beslissingen geenszins kan worden vastgesteld.

3.2.9. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS